

РЕШЕНИЕ

№ 3464

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8172** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно – процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на И. Д. Ц. срещу Заповед № 270 от 21.07.2021г на Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“ с която на осн. чл. 107 ал.1 т.7 във връзка с чл.7 ал.2 т.2 предл. 10 от ЗДСл и доклад рег № 11-42-5468 от 20.07.2021г е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, временно преназначен на осн. чл.82а ал.1 от ЗДСл със Заповед 1277 от 8.07.2020г и Заповед № 261 от 6.07.2021г на длъжност „директор“ на регионална дирекция „Автомобилна администрация“-П. и е прекратено правоотношението за длъжност „началник на отдел“ Координация и мониторинг“ към дирекция „Автомобилна инспекция“, възникнало съгласно Заповед № 606 от 7.02.2020г. С определение от 1.03.2022г е конституиран наследника на И. Ц. заявил желание да встъпи в процеса като поддържа жалбата на наследодателя си.

Твърди, че оспореният акт бил издаден в нарушение на процесуалния и материалния закон и целта на закона. Излага подробни доводи, че тълкуването на ответника направено с процесната заповед на разпоредбата на чл.7 ал.2 т.2 от ЗДСл е неправилно и превратно. Условието за несъвместимост се отнасяли единствено до качеството на държавния служител като ЕТ или неограничено отговорен съдружник или до личната му ангажираност като физическо лице, което извършва дейности възложени от търговец срещу възнаграждение и въз основа на сключен договор. Общото събрание на О. не е орган на управление по арг. от чл.7 ал.2 т.2 ЗДСл. Орган

на управление на О. е управителят. Поддържа също, че не била спазена процедурата по Вътрешните правила за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите за несъвместимост и за имущество и интереси в ИА „АА“, което го лишавало да бъде информиран за провеждане на административното производство и възможността да представи възражение. Моли да се отмени процесната заповед. Претендира разности.

Ответникът- Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“ чрез процесуалния си представител и в писмено становище оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира юриск.възнаграждение.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори, а и от доказателствата се установява, че със Заповед № 1277 от 8.07.2020г И. Д. Ц. е бил преназначен на осн.чл.82а ал.1 от ЗДСл от длъжност „началник на отдел“ в отдел „Координация и мониторинг“, дирекция „Автомобилна инспекция“ на длъжност „директор на дирекция“ в регионална дирекция „Автомобилна администрация“-П., като срокът на действието на цитираната заповед е удължен със Заповед № 261 от 6.07.2021г с „до две години, считано от 9.07.2021г“

С доклад рег № 11-42-5468 от 16.07.2021г , директор на дирекция „Човешки ресурси“ е уведомил изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“, че след справка в ТРРЮЛНЦ е установил, че И. Ц. е 1. / едноличен собственик на капитала на [фирма], 2./ съдружник в [фирма] и 3./ съдружник в [фирма].

Въз основа на доклада е издадена процесната заповед № 270 от 21.07.2021г на Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“ с която на осн. чл. 107 ал.1 т.7 във връзка с чл.7 ал.2 т.2 предл. 10 от ЗДСл и доклад рег № 11-42-5468 от 20.07.2021г е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, временно преназначен на осн. чл.82а ал.1 от ЗДСл със Заповед 1277 от 8.07.2020г и Заповед № 261 от 6.07.2021г на длъжност „директор“ на регионална дирекция „Автомобилна администрация“-П. и е прекратено правоотношението за длъжност „началник на отдел“ Координация и мониторинг“ към дирекция „Автомобилна инспекция“, възникнало съгласно Заповед № 606 от 7.02.2020г.

Жалбата е била подадена от легитимирано лице съгласно чл.147 АПК чиито законни интереси непосредствено се засягат от процесния акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт съгласно чл.124, ал.1 ЗДСЛ, поради което е процесуално допустима. С определение от 1.03.2022г /л. 112 от делото/ наследникът на жалбоподателя М. И. Ц. е конституирана като страна, предвид изричното ѝ желание на встъпи в процеса като поддържа жалбата на наследодателя си.

Оспорената заповед е издадена от компетентния, съгласно чл. 107 ал.1 от ЗДСл орган - изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“. Спазени са изискванията за форма и съдържаните на административния акт. Същият е в писмена форма и съдържа минимално предвиденото в чл.108, ал. 1 от ЗДСл. съдържание. Посочени са дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Противно на доводите в жалбата, съдът не откри допуснати в хода на

административното производство съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. Дори и жалбоподателят да не е бил уведомен за започналата проверка съгласно Вътрешните правила за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите за несъвместимост и за имущество и интереси в ИА „АА“, това не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на заповедта само на това основание, тъй като е реализирал правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Според чл.107 ал.1 т.7 ЗДСл органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител е назначен при неспазване на условията по чл. 7 и нарушението съществува и към момента на прекратяване на правоотношението. Съобразно приложимата нормативна уредба, субективното материално право на едностранно прекратяване на служебното правоотношение в полза на органа по назначаването, възниква от сложен фактически състав, включващ следните елементи, а именно: 1. съществуващо служебно правоотношение между страните; 2. обективизиране на обстоятелство по смисъла на чл. 7, ал. 2 от с. з. Релевантната в случая норма на чл.7, ал.2, т.2, от ЗДСл, императивно предвижда, че не може да бъде назначавано за държавен служител лице, което е едноличен търговец, неограничено отговорен съдружник в търговско дружество, управител, търговски пълномощник, търговски представител, прокурисит, търговски посредник, ликвидатор или синдик, член на орган на управление или контрол на търговско дружество или кооперация. В конкретната хипотеза изпълнителният директор на ИА „АА“ за да обоснове несъвместимост се е позовал на предл. 10 от чл.7 ал.2 т.2 от ЗДСл, а именно И. Ц. като едноличен собственик на капитала на [фирма], и съдружник в [фирма] и в [фирма] е член на Общото събрание на всяко от дружествата, което Общо събрание по см на чл.135 от ТЗ е орган на управление. Тоест, ответникът приема, че забраната по см на чл.7 ал.2 т.2 предл 10 от ЗДСл е относима и към съдружниците в О., които са членове на общото събрание, което е орган на управление по см. на чл.135 от ТЗ. За да обоснове наличието на елемент от фактическия състав по чл. 7, ал. 2 т.2 ЗДСл, изпълнителният директор на ИА „АА“ се е мотивирал, че Общото събрание на дружествата е орган на управление, поради което и И. Ц. като съдружник в две от тях и като едноличен собственик на капитала в третото, има качеството на член на орган на управление по смисъла на чл. 7, ал. 2 т.2 предл 10 от ЗДСл.

Няма спор, а и това се установява от приложените справки от ТРРЮЛНЦ, че в действителност И. Ц. едноличен собственик на капитала на [фирма], и съдружник в [фирма] и в [фирма]. Видно от справките И. Ц. не е управител на нито едно от посочените дружества. Управители на всяко от дружествата за трети лица.

Съгласно чл. 135, ал. 1 от Търговския закон органи на дружеството с ограничена отговорност са: общото събрание и управителя (управители). Общото събрание на дружествата с ограничена отговорност включва в състава си всички съдружници (чл. 136 от ТЗ) и представлява "върховен" ръководен орган на дружеството, който определя общите насоки на дейност на дружеството и изразява

общата воля на съдружниците. В това му качество, на съдружник в учредените О.-та и като едноличен собственик на капитала на Е., жалбоподателят е бил част от състава на Общите събрания на всяко от дружествата. Общото събрание обаче, не е орган на управление на О. и в него не е налице членство, а се формира по право от съдружниците.

Управителен орган на О./ Е. е управителят, която длъжност в дружествата както се посочи по-горе е изпълнявана от други физически лица, а не от И. Ц..

Общото събрание на съдружниците в дружествата с ограничена отговорност е "управителен" орган в широк смисъл на понятието, когато това понятие се използва в отношенията, регулирани от гражданското и в частност търговско право. С оглед компетентността на този орган, уредена в дружествения договор, както и в общата разпоредба на чл. 137 от ТЗ, Общото събрание следва да се разглежда като "върховен" ръководен орган, предопределящ с решенията си вътрешната организация на дейността в търговското дружество, насоките за неговото развитие, търговската и стопанска политика, целите за постигане, както и средствата и способите за тяхното осъществяване и най-вече съществуването на дружеството.

Управителят на дружеството е оперативният или изпълнителен орган на дружеството. По аргумент от чл. 141, ал. 1 и, ал. 2 от ТЗ, озаглавен "Управление и представителство", управителят организира и ръководи дейността на дружеството съобразно закона и решенията на общото събрание и представлява дружеството. В тази връзка Общото събрание не е орган управление по смисъла на чл. 7, ал. 2 т.2, от ЗДСл, без това да изключва или да противоречи на вече казаното, че събранието е управителен орган по см. на чл. 135 от ТЗ.

Освен от цитираните разпоредби, аргумент в полза на тълкуването дадено в настоящото изложение, може да се почерпи и от разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ТЗ, която гласи: "Едноличният собственик на капитала управлява и представлява дружеството лично или чрез определен от него управител. Ако собственикът е юридическо лице, неговият ръководител или определено от него лице управлява дружеството". Едноличният собственик решава въпросите от компетентността на общото събрание, за което се съставя протокол в съответната за решенията на общото събрание форма /чл.147 ал.2 от ТЗ/. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 15.11.2013 г. по тълкувателно дело № 3/2013 г. на Общото събрание на гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд "... Действията, извършени от управителя, обвързват дружеството". Подчинеността на управителя на решенията на общото събрание (чл. 141, ал. 1 от ТЗ) има действие само във вътрешните отношения, а в отношенията на дружеството с трети лица управителят не е ограничен в правомощията си.

Безспорно от посочената правна регламентация е видно, че Общото събрание не разполага с представителни функции и възможност за извършване на изпълнителски действия за търговеца, каквато е основната характеристика на всеки един орган на управление. Тълкуването, което е дадено от ответника на разпоредбата на чл. 7, ал. 2 т.2 предл 10 от ЗДСл е твърде разширително и води на извод, че законодателят на практика е обхванал всички възможни органи (задължителни и факултативни) във всички видове търговски дружества. Ако обаче, законодателят е искал в обхвата на тази разпоредба да бъдат включени и членовете на Общото събрание, то текстът нямаше да съдържа изрично видово изброяване на отделни органи "на управление". Съвсем друг смисъл би имал коментираният текст, ако не

съдържаше разделно изброяване на органите, а обобщаващото "органи". Очевидно е, че използваната законодателна техника за изрично изброяване е целенасочено използвана, не за да бъде постиганата всеобхватност при посочване на органите на управление на всички видове търговски дружества, а напротив - за да бъде ограничен обхвата, като под понятието "органи на управление" следва да се разбира единствено изпълнителните (оперативни) органи на съответни дружества. От това изчерпателно изброяване е видно и друго, а именно, че в него са включени само органи и лица, които имат представителни права във външните отношения на търговеца, с каквито Общото събрание не разполага и в частност съдружника в О.. Този довод се подкрепя и от приетото изменение и допълнение на нормата на чл. 7 ал.2 т.2. /ДВ, бр. 94 от 2008 г. в сила от 01.01.2009 г. /, с което се разширява кръга на лицата които не могат да бъдат назначавани за държавен служител - с включването на търговски посредник, член на орган на управление или контрол на търговско дружество или кооперация. Следователно, по аргумент за противното съдружниците в О. не са и не могат да се считат за членове на органи на управление по смисъла на цитираната разпоредба. При това положение несъмнено логиката на законодателя е под понятието "органи на управление" да се разбира органи, които имат изпълнителни (оперативни) функции. Членовете на органите на управление на юридическите лица са членовете на колективните управителни органи. Общите събрания на О. /Е. не са органи на оперативно управление на същите, поради което по отношение на членовете им не намира приложение чл. 7 ал.2 т.2 предл 10 от ЗДСл. Следователно само управителят на дружеството с ограничена отговорност е "лицето, което попада в обхвата на чл. 7 ал.2 т.2 предл 10 от ЗДСл, а не общото събрание на съдружниците".

При положение, че И. Ц. не е управител на нито едно от трите дружества, тоест не е член на управителния орган на посоченото Е. и две О.-та, няма основание да се приеме наличието на основанието по чл.7 ал.2 т.2 предл 10 от ЗДСЛ.

При липсата на една от кумулативно изискуемите предпоставки за прекратяване на правоотношението със служителя, то оспорената заповед е материално незаконосъобразна и следва да се отмени.

С оглед изложеното, оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона и следва да се отмени.

Относно разноските:

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на М.Ц. са дължими разноски в размер на 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на спора, на ответника не се дължи юриск.възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 270 от 21.07.2021г на Изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на М. И. Ц. разноски в размер на 600 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен

съд с касационна жалба в 14-дневен срок от изпращането на преписи на страните.

СЪДИЯ: